

Když se dívka vyspala, dali jí pěkné šaty. Eduard se představil a den plynul jako víkend u bohatých.

Sotva vyšla večernice, zavedla královna dívku do většího pokoje, kde již bylo více slámy a pevněji napěchované. Opět jí připomněla, co jí včera ukázala, a pak ji zamkla.

Dívka se sotva rozkoukala a stojí před ní panáček s velkou hlavou. Stojí před ní, mlčí, jen očička se trochu smějí.

„Tak co? Uděláme obchod?“

„Kdo jsi? Spím a zdáš se mi, anebo bdím a jseš?“

„Já se ti zdám, a proto jsem. Tvým sněním plním svoje poslání. A tvým bděním žiju svůj sen. Ale nic není zadarmo. Ve skutečném světě stejně jako ve snu. Co mi dáš dnes?“

„Prstýnek z kočičího zlata?“

„Sem s ním. A teď spi a nezdržuj!“

Kolovrátek drnčel, dívka spala a byla by prospala den, kdyby hned za úsvitu ji nebudila nadšeně královna a neobdivovala velké klubko zlata, které zářilo jako polední slunce.

To už dívence bylo líp. Představovala si, že když splnila svůj úkol, že přijde slíbená odměna. Co to asi bude? Pan princ Eduard se k ní včera choval jako starý kamarád, ukázal jí všechny svoje zbraně, své krásné koně, a dokonce jí daroval pěkné štěňátko. Pak na terase v poledním slunci jí dal zmrzlinu, lžičku jí podal, čokoládu nalil do zlatého šálku...

A hezký člověk to je, vůbec nevypadá na čtyřicet. Hovoří vlídným hlasem. A když se směje, tak mu zuby zasvítí...

Jenomže večer přišlo zklamání. Veliké, protože nečekané. Královna ji zavedla do velkého sálu, kam se vešel celý stoh slámy. Puntičkářsky a zvýšeným hlasem – jak bývá zvykem u těch, kteří vyžadují nesplnitelné – jí poručila, aby do rána sepředla všechno to, co před sebou vidí. Jinak že bude zle.

„Když splníš, budeš jednou královna. Když nesplníš...“ bouchla dveřmi a zamkla ji.

Sotva zámek cvakl, stojí mužík před dívkou.

„Tu z lakoty klepne pepka,“ rozhlédl se. „To bude fuška, tohle. Co dáš?“

„Nic nemám než to, co mám na sobě.“

„To by mi bylo veliký a ty bys byla nahatá.“

Dala se do pláče.

„Nebreč mi tady. Nemáš teď, budeš mít později. Splatíš.“

„Ale čím?“

„Až budeš královnou, dáš mi svého prvorozeného.“ A očka se mu nesmála.

Nikdo z nás jí nemůže mít za zlé, že mu to slíbila. Kdo ví, jestli kdy bude královnou, a kdyby i nakonec byla, vždyť nemusí mít děti, říkala si v duchu. A vůbec, když se na člověka neštěstí hrne ve žvancích, tak kolikrát neví, co povídá a co slibuje.

Přišlo ráno. V sále ani stéblo a uprostřed klubko zlatých nití, veleklubko, ba co dím – balvan. Paní králová běhá kolem klubka, chce s ním marně pohnout a jenom volá: „Zlato! Zlato! Zlato!“

Skřítek byl dobrý prorok. Královnu při tom klepla pepka.

